

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2017, declarat de avocatul Nicolae Roșca în numele inculpatului

*Ameer Othman Xxxxx Xxxxxx, născut
la xx xxxxx xxxx în Xxxxx, locuitor al mun. Xxxxxxxx, str.
Xxxxxxx x/x, ap.x, cetățean al Xxxxxx, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 11.02.2016 – 31.10.2016,
instanța de apel: 14.12.2016 – 13.04.2017,
instanța de recurs: 12.06.2017 – 13.09.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2016, Ameer Othman Xxxxx Xxxxxx a fost condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate legată de administrarea bunurilor pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 31 octombrie 2016, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 02 decembrie 2015 până la 22 martie 2016.

2. Instanța de fond a constatat că în luna august 2014, aflându-se în Centrul Comercial „Sun City”, str. Pușkin 32, mun. Chișinău, inculpatul Ameer Othman Xxxxx Xxxxx, intenționat, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, sub pretextul de a perfecta viza Schengen pe numele Kasen Samer și a membrilor familiei lui, a încasat de la ultimul bani în sumă de 4600 euro care la momentul săvârșirii infracțiunii constituiau 89.700 lei, pe care ulterior i-a însușit.

Instanța a reținut că inculpatul nu s-a prezentat în ședințele de judecată, de la organele de poliție a parvenit înștiințarea că inculpatul nu locuiește la locul de domiciliu și locul aflării nu este cunoscut, fiind anunțat în căutare prin încheierea instanței din 20.09.2016, ulterior de către IP Centru mun. Chișinău fiind intentat dosar de căutare sub nr. 2016010312, fiind posibilă examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, conform prevederilor din art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală.

În cadrul urmăririi penale, inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că, în centrul comercial „Sun City”, Kasen Samer i-a transmis suma de 2500 euro pentru perfectarea invitației în Italia, pe care s-a angajat să o perfecteze și să o transmită în timp de 3 săptămâni, ce a și făcut. Peste o săptămână, Samer i-a transmis suma de 1000 euro, pentru a perfecta restul actelor, comunicându-i că nu poate să perfecteze actele până nu-i va fi transmisă suma integral. După ce i-a fost achitată suma integrală a perfectat timp de 3 zile actele pe care i le-a transmis lui Samer. A perfectat actele prin intermediul unei firme turistice din Italia, însă la ambasadă nu a mers pentru a depune actele pentru obținerea vizei Schengen pe numele lui Samer și nici nu și-a asumat o astfel de faptă, deoarece nu era în drept. Ulterior, l-a telefonat pe Samer și acesta i-a comunicat că a primit refuz la eliberarea vizei Schengen. Atunci el i-a spus că îi va restitui banii doar în momentul în care îi va prezenta actul de refuz din partea ambasadei. S-au mai telefonat și văzut de câteva ori, însă fără a ajunge la un numitor comun.

Totodată, vinovăția acestuia este integral dovedită prin probele administrate, inclusiv declarațiile părții vătămate Kasen Samer că intenționa să plece peste hotare la odihnă împreună cu familia sa, i-a transmis inculpatului, pentru perfectarea vizei Schengen, copia pașaportului său, al soției și copilului, copia certificatului de căsătorie, copia certificatului de naștere al copilului și suma de 4600 euro, iar inculpatul i-a spus că până la sfârșitul lunii viza va fi gata, apoi i-a comunicat că a fost înșelat de către o persoană din cadrul Ambasadei Italiei căreia i-a transmis copiile actelor pentru perfectarea vizei, iar banii nu-i mai are, au întocmit o recipisă, însă banii nu au fost restituiți nici până în prezent; recipisa din 27.04.2015, scrisă de Ameer Othman către partea vătămată Kasen Samer drept garant că-i va restitui banii; raportul de expertiză nr. 11275 din 10.12.2015, potrivit căruia textul manuscris și prima semnătură din recipisa din numele lui Ameer Othman au fost îndeplinite de către Ameer Othman, procesul verbal de confruntare din 21.11.2015.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că circumstanțe atenuante și agravante nu s-au stabilit, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, că acesta este anunțat în căutare și prezentând pericol social, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin izolare de societate.

3. Avocatul Nicolae Roșca, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, sau acțiunile inculpatului să fie reîncadrate

în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă.

Apelantul a invocat, că faptele constatate în cadrul procesului de judecată nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, raportul juridic format între inculpat și partea vătămată sunt bazate pe relații juridice civile, urmând a fi aplicată răspunderea juridică civilă.

Inculpatul a scris personal recipisa din 27.04.2015, fapt dovedit prin raportul de expertiză nr. 11275 din 10.12.2015, ceea ce confirmă că el recunoaște suma primită de la partea vătămată în schimbul ajutorului la perfectarea vizei pentru plecarea peste hotarele țării, prin intermediul ambasadei Italiei la Chișinău, nu refuză restituirea acesteia, doar că la moment nu dispune de mijloace financiare necesare, situație ce l-a impus să elibereze această recipisă.

Astfel, se constată că între inculpat și partea vătămată din start au apărut raporturi civile.

Acesta nu a urmărit scopul de a înșela pe cineva și anume de a se îmbogăți pe seama părții vătămate, dimpotrivă, partea vătămată a fost cea care a solicitat ajutorul inculpatului în perfectarea vizei Schengen, insistând ca anume inculpatul să se ocupe de obținerea invitației și a biletelor de avion, voucher pentru hotel și altele, fapt confirmat prin declarațiile acestuia și reconfirmate de către inculpat.

Prin urmare, în cazul în care nu a fost urmărit un scop în sine, întru consumarea acțiunilor acestuia, nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

Instanța de fond, nu a luat în considerare toate probele prezentate și cercetate în ședințele de judecată, nu a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, potrivit art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

La fel, potrivit art. 126 alin. (1) Cod penal, conform ultimelor modificări și completări, suma prejudiciului invocat de partea vătămată la momentul săvârșirii presupusei infracțiuni constituia suma de 4600 euro, echivalentul a 89.700 lei, sumă care era considerată „proporții mari” și care la momentul înaintării învinuirii încadra presupusa faptă conform alin. (4) art. 190 Cod penal.

Însă, după modificările legale operate la Codul penal, presupusa sumă se consideră „considerabilă”.

În cazul, în care totuși instanța de apel va constata vinovăția inculpatului, faptele lui urmează a fi recalificate pe alin. (2) art. 190 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse mai blânde, sub formă de amendă, ținând cont că inculpatul nu are antecedente penale și întreține un copil minor.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (4) Cod penal ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții mari.

Or, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate, inclusiv declarațiile părții vătămate Kasen S. că intenționa să plece peste hotare la

odihnă împreună cu familia sa, i-a transmis inculpatului, pentru perfectarea vizei Schengen, copia pașaportului său, al soției și copilului, copia certificatului de căsătorie, copia certificatului de naștere al copilului și suma de 4600 euro, iar inculpatul i-a spus că până la sfârșitul lunii viza va fi gata, apoi i-a comunicat că a fost înșelat de către o persoană din cadrul Ambasadei Italiei căreia i-a transmis copiile actelor pentru perfectarea vizei, iar banii nu-i mai are, au întocmit o recipisă, însă banii nu au fost restituiți nici până în prezent; recipisa din 27.04.2015, scrisă de Ameer Othman către partea vătămată Kasen Samer drept garant că-i va restitui banii; raportul de expertiză nr. 11275 din 10.12.2015 că textul manuscris și prima semnătură din recipisa din numele lui Ameer Othman au fost îndeplinite de către Ameer Othman; procesul verbal de confruntare din 21.11.2015.

Instanța de apel a reținut, că potrivit art. 190 Cod penal, dobândirea ilicită a bunurilor urmează să fie înfăptuită prin înșelăciune și abuz de încredere, elemente care i-au și fost încriminate inculpatului.

Latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Elementul material se realizează prin acțiunea de dobândire ilicită a bunurilor, fiind întregit cu altele două, conținute în textul normei de încriminare - înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin dobândire ilicită a bunurilor, legiuitorul prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea - credință, prin care făptuitorul obține (pentru sine sau pentru altul) transmiterea voită în proprietate, posesiune, detenție a bunului mobil sau imobil, altor valori străine sau dreptului asupra acestora. Înșelăciunea întrunește în sine variante (metode), procedee și tehnici de operare ale făptuitorului - denaturarea informațiilor despre sine, despre apartenența de firmă și posibilitățile financiare, dezinformarea victimei privitor la marfă, ascunderea unor informații, fapte, împrejurări obligatorii pentru comunicare victimei s.a.

Latura subiectivă a infracțiunii se manifestă prin intenție directă.

Astfel, probele prezentate de acuzare demonstrează dobândirea prin înșelăciune a sumei de 4600 euro, or, inculpatul nu deține o autorizație de activitate privind perfectarea actelor sau deschiderea vizelor în alte țări. Mai mult, ultimul i-a promis părții vătămate că pentru suma de 4600 euro, neavând aceste posibilități legale, îi va deschide viză în Italia ce pe caz nu a avut loc.

Potrivit declarațiilor părții vătămate, imediat după ce i-a dat banii, inculpatul deja nu mai răspundea la telefon, schimbând numerele de telefoane mobile, ca doar prin acțiunile părții vătămate să fie depistat locul inculpatului, ca în prezența altor persoane, ultimul din nou să abuzeze de încrederea părții vătămate, să-i scrie o recipisă, obligațiile luate prin această recipisă nefiind îndeplinite nici până la moment.

Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele administrate, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor de judecată, acestea fiind corect apreciate în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului și în conformitate cu prevederile articolului 101 Cod de procedură penală, cât și cu exigențele articolului 6 din CEDO.

Cu referire la argumentul apărării privind recalificarea faptei pe alin. (2) art. 190 Cod penal, deoarece au fost operate modificări la art. 64, 126 Cod penal și urmează să se ia în considerare suma unității convenționale în vigoare la momentul condamnării inculpatului, se reține că pe faptul dat a fost sesizată Curtea Constituțională, care a respins ca inadmisibilă cererea de excepție de neconstituționalitate a acestor norme, astfel că, conform modificărilor în art. 126 Cod penal, se ia în considerare mărimea prejudiciului la momentul comiterii infracțiunii. Or, în speță fapta a avut loc în anul 2014 și conform salariului mediu calculat pe acest an, proporții mari constituie suma de 84.500 lei, iar pe caz prejudiciul este de 89.700 lei, respectiv calificarea acțiunilor inculpatului fiind una corectă pe art. 190 alin. (4) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții mari.

5. Avocatul Nicolae Roșca a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat sau să fie dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că ambele instanțe nu au dat apreciere tuturor circumstanțelor invocate de apărare în instanța de fond și în cererile de apel, neținând cont de declarațiile inculpatului de la urmărirea penală, unde acesta nu și-a recunoscut vina.

În cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și cea de apel, s-a demonstrat cu certitudine că între inculpat și partea vătămată a avut loc o înțelegere civilă, privind perfectarea actelor și acordarea suportului la obținerea vizei Schengen din partea ambasadei Italiei, care în final s-a soldat cu o neînțelegere de ordin civil, urmând ca ulterior să fie semnată o recipisă prin care inculpatul și-a asumat obligația de a restitui suma de 4600 euro, primită pentru serviciile de perfectare și obținere a invitației în Italia, procurarea biletelor de avion, asigurarea medicală internațională, obținerea voucherelor pentru cazarea în hotel în Italia, servicii ce au fost în mare parte asumate, însă din motive ce nu depind de voința inculpatului acestea nu au fost duse până la capăt, într-un final neducând la rezolvarea situației create pe cale amiabilă.

Astfel, din momentul în care partea vătămată, a primit o recipisă prin care inculpatul s-a obligat să restituie suma datorată de 4600 euro, care i-a fost transmisă pentru serviciile de perfectare a vizei Schengen, urma să se adreseze în instanța de drept comun, în baza legislației civile și nicidecum prin plângere în baza procedurii procesual penale și a legislației penale.

În acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, or inculpatul nu a urmărit scopul de a înșela pe cineva, sau de a se îmbogăți pe seama părții vătămate.

Instanța de apel nu a dat apreciere justă tuturor circumstanțelor invocate în apel, și anume nu a reîncadrat presupusele acțiuni ale inculpatului în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, ca urmare a modificării legislației penale.

Astfel, la momentul soluționării cauzei penale, devine evidentă posibilitatea și realitatea de aplicare diferită a legii penale doar în raport cu momentul comiterii faptei infracționale, dar nicidecum cu momentul soluționării acesteia, fapt care contrazice grav principiul retroactivității legii penale, prevăzut de art. 10 Cod penal

și art. 7 CEDO, precum și pune în acțiune încălcarea art. 16 din Constituția R.M., art. 14 CEDO, art. 1 al Protocolului 12 CEDO.

Totodată, instanța de apel nu a luat în calcul situația că, comparativ cu momentul comiterii presupusei infracțiuni în anul 2014, urma a fi interpretate unitățile convenționale prin intermediul salariului mediu lunar pe economie prognozat la momentul condamnării după 07.11.2016. În acest context, la momentul actual, proporții mari ar constitui valoarea totală de 101.000 lei, iar proporțiile deosebit de mari – 202.000. În acest caz, proporțiile mari și cele deosebit de mari nu sunt indicate sub aspectul proporțiilor stabilite în cauza penală respectivă, or suma de 4600 euro este echivalentul a 89.700 lei, sumă care nu ajunge la proporții mari.

Instanța de fond doar a trecut în revistă probele administrate pe caz și le-a comentat, fără a aprecia separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor. Iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate.

În cererea de apel au fost invocate un șir de motive care au importanță pentru adoptarea unei soluții corecte în conformitate cu legea, însă instanța de apel s-a rezumat doar la comentarea sentinței instanței de fond, unele părți ale deciziei fiind copiate din sentință, nesoluționându-se în esență apelul conform cerințelor indicate.

Astfel, instanțele de fond și de apel nu au soluționat fondul cauzei penale în condițiile legii.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală – instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie,

relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Kasen Samer, recipisa din 27.04.2015 scrisă și semnată de inculpat că va restitui banii părții vătămate, raportul de expertiză nr. 11275 din 10.12.2015 că textul manuscris și prima semnătură din recipisa menționată au fost îndeplinite de către inculpat, procesul verbal de confruntare din 21.11.2015, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând detaliat motivele pentru care au respins dovezile și versiunile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (4) Cod penal - dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții mari.

Concluziile instanțelor de fond și de apel coroborează și cu jurisprudența națională, conform căreia primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat. Alături de alte circumstanțe, intenția este demonstrată prin situația financiară extrem de neprielnică a persoanei, care-și asumă angajamentul, la momentul încheierii tranzacției, lipsa de fundamentare economică și caracterul nerealizabil al angajamentului asumat, lipsa unei activități aducătoare de beneficii, necesare onorării angajamentului (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor*).

În această consecutivitate se atestă că împrejurările nominalizate se regăsesc clar și cert în speța de pe rol. Or, conform dovezilor prezentate de acuzare, inculpatul, care nici nu avea competența legală de a exercita activitatea promisă părții vătămate, din start a manifestat intenție directă și scop de cupiditate în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, înșelând partea vătămată și obținând ilegal de la aceasta respectivele mijloace bănești, chiar inculpatul indicând că banii primiți de la partea vătămată i-a utilizat pentru necesități personale.

Totodată, argumentul recurentului că instanțele urmau să calculeze proporțiile daunei cauzate în raport cu salariului mediu lunar pe economie prognozat la momentul condamnării inculpatului, este neîntemeiat, or, art. 126 alin. (1) și art. 8 Cod penal prescriu clar și imperativ că se consideră proporții mari valoarea bunurilor dobândite ilicit, care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei, iar caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Salariul mediu lunar pe economie prognozat, stabilit prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei, adică în luna august 2014, constituia 4225 lei.

Prin urmare, 20 de asemenea salarii medii lunare nu sunt capabile să atenueze proporțiile mari ale sumei de 89.700 lei, dobândite ilicit de către inculpat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Nicolae Roșca, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 octombrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2017, în privința inculpatului Ameer Othman Xxxxx Xxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 octombrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco